

A Pécsi Ítéltábla a dr. Pap Csaba Jenő ügyvéd által képviselt **I.rendű felperes neve** (címe) I. rendű és **II.rendű felperes neve** (címe) II. rendű felpereseknek - a Burai-Kovács, Perlaki, Stanka, Szikla és Társai Ügyvéd Iroda által képviselt **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű, az Újváry Zsolt és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt **II.rendű alperes neve** (címe) II. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Törvényszék 2019. március 7. napján kelt .../27. számú ítélete ellen a felperesek 29. és 31. sorszámú fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket egyetemleges kötelezettséggel, hogy fizessenek meg az I. rendű alperesnek 127.000 (százhuszonhétezer) forint, a II. rendű felperes 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak az illetékes állami adóhatóság felhívására 672.000 (hatszázhetvenkettőezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint 2008. január 4-én a felperesek, mint egyetemleges adóstársak ... szerződésszám alatt kölcsönszerződést kötöttek az I. rendű alperessel (bank).

A kölcsön összege 61.621 svájci franknak megfelelő, a szerződés 2. pontja szerint legfeljebb 8.400.000 Ft, a kölcsön futamideje 360 hónap volt, a kölcsön első kamatperiódusra érvényes havi törlesztőrészlete 237 CHF, a törlesztőrészletek száma 360, az első törlesztőrészlet esedékessége pedig 2008. január 15. A kölcsön éves induló kamatlába 2,99% volt, a szerződés szerint a kamatrögzítés időtartama (kamatperiódus) egy év. A kölcsön kamatának a megfizetése a kölcsön pénznemében történik a szerződés szerint azzal, hogy annak mértéke a mindenkor kondíciós lista alapján változhat. A szerződésben meghatározták a kölcsön kezelési költségének induló mértékét, valamint a folyósítási díj mértékét is. A teljes hiteldíj mutató (THM) mértéke 5,84%. Rögzítették, hogy a THM meghatározása a kölcsön kapcsán teljesített forint fizetések alapján történt, a fizetések CHF-re történt átszámításánál figyelembe vett devizaárfolyam érvényességének napja: 2008. január 4.

A THM meghatározása a kölcsön kapcsán teljesített svájci frank fizetések alapján történt. Az adósok (felperesek) a kölcsönszerződés aláírásával kijelentették, hogy a kölcsönszerződés aláírása előtt a kölcsönszerződésben az alkalmazásra kerülő THM-et, annak számítási módját, és a THM

számítása során figyelembe nem vett költségeket, különösen a közjegyzői díj és kölcsön folyósításához megkövetelt biztosítási díj meghatározását és várható összegét megismerték. Nyilatkoztak arra is a záró rendelkezések között (12. pont), hogy a Lakossági Ingatlanfedezetes Hitelek Szerződési Feltételek elválaszthatatlan részét képező Hirdetményben foglalt díjakat és költségeket megismerték és kifejezetten elfogadták, hogy a Lakossági Üzletág Általános Szerződési Feltételek (továbbiakban: ÁSZF) alapján a bank az adott díj/költség esedékességekor hatályos Hirdetmény szerint számítja fel a díjakat/költségeket. Kijelentették, hogy a hatályos Hirdetmény egy példányát átvették. Aláírásukkal tanúsították, hogy az ÁSZF-et és a Lakossági Ingatlanfedezetes Hitelek Szerződési Feltételeinek tartalmát megismerték, annak egy példányát átvették és ezt kifejezetten elfogadták.

Ezt követően a perbeli szerződéssel összefüggésben ... közjegyző előtt ügyszám alatt közjegyzői okirat is készült. Ebben a felperesek egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatot tettek, amelyben ugyancsak az szerepelt, hogy ingatlan megvásárlása céljára 61.621 CHF összegű kölcsön nyújtása történt meg a bank részéről, és az adóstársak a kölcsönnek és járulékainak legkésőbb 2037. december 15. napjáig vállalták egyetemleges visszafizetését. Az egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatban szerepelt ugyancsak a kamatperiódus, a kamatmérték, a kezelési költség, a folyósítás és a törlesztés pénzneme, valamint az, hogy a kamat és a kezelési díj mértéke a bank által egyoldalúan megváltoztatható. A fenti szerződéssel összefüggésben a felperesek és a bank között 2008. január 4-én egy jelzálogszerződés is létrejött a ... hrsz. alatt lévő ingatlanra.

Még a perbeli szerződések megkötése előtt, 2007. augusztus 31-én a felperesek a perbeli ügylettel összefüggésben egy úgynevezett kockázatfeltáró nyilatkozatot írtak alá, amelyben kijelentették, hogy a kölcsönszerződést a nyilatkozatban megjelölt kockázatok teljes körű ismeretében kötötték meg. A nyilatkozatban szerepelt a devizakölcsön fogalmán, valamint a vételi és eladási árfolyam különbözetén kívül a törlesztőrészletek mértékének megváltozása is, mint kockázati tényező. Ez utóbbi szerint a devizában nyújtott, forintban folyósított és törlesztett kölcsönöknél a kamat és az árfolyamváltozások hatásaként a devizaalapú kölcsönök havi törlesztőrészlete a forint kölcsönöknél gyakrabban és nagyobb mértékben változhat. Amikor a forint árfolyama gyengül az adott devizával szemben (vagyis egy egységnyi devizáért a korábbinál több forintot kell fizetni), akkor a törlesztőrészlet növekszik. Amikor viszont a forint árfolyama erősödik (vagyis egy egységnyi devizáért a korábbinál kevesebb forintot kell fizetni), akkor a törlesztőrészlet csökken. A devizakölcsönök kamatait a devizakamatok ingadozása is befolyásolhatja. A bank a lakossági ingatlanfedezetes devizahitel termékeinél éves kamatrögzítést alkalmaz, amely azt jelenti, hogy a hitel kamatlába 12 hónapig nem változik, az éves kamatfordulókor pedig a kamatforduló időpontjában hatályos kondíciós listában szereplő, az igényelt termékre vonatkozóan meghirdetett kamatláb kerül ismét 12 hónapos időtartamra rögzítésre. A THM-mel összefüggésben pedig a kockázatok közül arra hívták fel az adósok figyelmét, hogy a THM meghatározása a szerződés megkötését megelőző 10 napnál nem régebbi devizaárfolyam figyelembevételével történik azzal, hogy a kölcsönszerződések a fizetések más devizanemre történő átszámításánál figyelembe vett devizaárfolyam érvényességének napját is tartalmazzák. A THM mutató mértéke nem tükrözi a kölcsön kamatkockázatát és a devizaalapú kölcsönök árfolyamkockázatát.

2015. április 15-én az I. rendű alperes a 2014. évi LXX. törvényben foglaltak alapján az MNB 2015. február 1. napjával hivatalosan jegyzett árfolyamán a törvényi elszámolás szerinti tőketartozást 11.257.208 Ft-ban forintosította.

2016. október 25-én a bank a kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondta és az akkor fennálló, a kölcsönszerződésből eredő valamennyi tartozást lejárttá tette és felhívta arra az adósokat, hogy

haladéktalanul egy összegben azt fizessék meg. 2017. május 5-én az I. rendű alperes a követelést a II. rendű alperesre engedményezte. A követelés összege 2017. május 3-án 12.223.030 Ft volt.

A felperesek keresete a szerződés érvénytelenségének megállapítására és annak jogkövetkezményeként a szerződés hatályossá nyilvánítására irányult, a jogkövetkezmény alkalmazására vonatkozóan a felek közötti elszámolás alapján összecsúszva megjelölt kérelmük szerint a fennálló tartozásuk - a hitelező által nyilvántartott összeggel szemben - 4.226.030 Ft. Kérték továbbá azt is, hogy a bíróság állapítsa meg az I. és II. rendű alperesek között létrejött engedményezési szerződés érvénytelenségét is a kölcsönszerződés érvénytelensége következtében. A felperesek hivatkoztak arra, hogy a kölcsönszerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre a régi Ptk.205.§ (1) bekezdése alapján. Mivel az általános szerződési feltételekkel kapcsolatosan külön figyelemfelhívó tájékoztatást nem kaptak, ezért az nem vált a szerződésük részévé. Hivatkoztak ezzel összefüggésben a 93/13 irányelv 4. cikkére, valamint az EUB C-51/17. számú ítélet 83. pontjára is. Lényegében a kockázatfeltárási nyilatkozattal összefüggésben is a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 1993. április 5-i 93/13. EGK tanács irányelvnek a 3. cikk (1) és (2) bekezdésére hivatkoztak, arra, hogy az egyedileg meg nem tárgyalta szerződési feltétel abban az esetben tekintendő tisztességtelen feltételnek, ha a jóhiszeműség követelményével ellentétben a felek szerződésből eredő jogaiban és kötelezettségeiben jelentős egyenlőtlenséget idéz elő a fogyasztó kárára. Hivatkoztak tehát ezzel összefüggésben arra, figyelemmel a Kúria 2/2014. PJE határozatra is, hogy a pénzügyi intézmény tájékoztatása nem volt megfelelő.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felpereseket az alperesek részére személyenként 254.000 Ft perköltség és az államnak 504.000 Ft le nem rótt illeték megfizetésére. Ítéletének indoklásában rögzítette, hogy a felek a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 523.§ (1) és (2) bekezdése szerinti kölcsönszerződést kötöttek, amely fogyasztói szerződésnek és egyben lakossági és fogyasztási kölcsönszerződésnek minősült. A szerződés érvénytelenségének vizsgálata körében az 1959. évi Ptk.205/B.§ (1) bekezdése alapján megállapította, hogy az ÁSZF a felek szerződésének részévé vált, mert a felperes aláírásával annak átvételét, megismerését és elfogadását igazolta.

Rögzítette, hogy az 1959. évi Ptk.205.§ (3) bekezdése alapján a felek a szerződés megkötésénél együttműködni kötelesek és figyelemmel kell lenniük egymás jogos érdekeire. A szerződéskötést megelőzően is tájékoztatniuk kell egymást a megkötendő szerződést érintő minden lényeges körülményről. Az együttműködési és tájékoztatási kötelezettség a szerződés teljesítése során is terheli a feleket. A Kúria a 6/2013 Polgári Jogegységi Határozatának felhívásával rámutatott, hogy deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződések esetén a felek között információs egyensúlyhiány áll fenn. Ezt ellensúlyozandó a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 203.§ (1) bekezdés - a jogegységi határozat szempontjából releváns időszakban hatályos szövege - szerint a pénzügyi intézmény egyértelműen és közérthetően köteles ügyfeleit, illetve jövőbeni ügyfeleit a pénzügyi intézmény által nyújtott szolgáltatások igénybevételének feltételeiről, valamint e feltételek módosulásáról tájékoztatni. A 2005. január 1. után - így a perbeli - lakossági ügyféllel megkötött devizahitel nyújtására irányuló, illetve ingatlanra kikötött vételi jogot tartalmazó szerződéseknel pedig a Hpt.203.§-a már előírta, hogy a pénzügyi intézménynek fel kell tárnia a szerződéses ügyletben az ügyfelet érintő kockázatot, amelynek tudomásulvételét az ügyfél aláírásával igazolja. Ennek az ügyfél által aláírt kockázatfeltárási nyilatkozatnak tartalmaznia kell az árfolyamkockázat ismertetését, valamint annak hatását a törlesztőrészletre. A tájékoztatásnak tehát

ki kellett terjednie az árfolyam változásának lehetőségére, és arra, hogy annak milyen hatása van a törlesztőrészekre. A tájékoztatási kötelezettség nem terjedhetett ki az árfolyamváltozás várható irányára, előre nem látható mértékére, a kockázat reális voltára, valószínűségére. A BH2012/7/G.4. számon közzétett elvi határozat már rámutatott, a pénzügyi intézménynek nem kellett arról nyilatkoznia, hogy a hosszabb távra kötött szerződés ideje alatt mi lehet az árfolyamváltozás felső határa. Ilyen tájékoztatási kötelezettséget nem is lehetne teljesíteni, mert az árfolyam emelkedésének, csökkenésének nincs pontosan előre látható, kiszámítható mértéke, illetve korlátja, különösen hosszú időintervallum esetén. Rögzítette, a Kúriának a 2/2014. PJE határozata kétségkívül lehetőséget ad az árfolyamkockázat felső korlát nélküli áthárításának, mint tisztességtelen szerződési feltételnek a vizsgálatára is, amennyiben az adós bizonyítani tudja, hogy nem kapott megfelelő tájékoztatást, illetve joggal hihette azt, hogy az árfolyamkockázat nem valós. A devizaalapú kölcsönszerződés azon rendelkezése, amely szerint az árfolyamkockázatot a kedvezőbb kamatmérték ellenében korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, a főszoolgáltatás körébe tartozó szerződéses rendelkezés, amelynek tisztességtelensége főszabályként nem vizsgálható. E rendelkezés tisztességtelensége csak akkor állapítható és vizsgálható meg, ha annak tartalma az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő fogyasztó számára - figyelemmel a szerződés szövegére, valamint a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatásra is - nem volt világos, nem volt érthető.

A szerződés megkötését megelőzően a felperesek által aláírt nyilatkozat tartalmazta, hogy mi a devizakölcsön fogalma, mi a vételi és az eladási árfolyam különbözete, illetőleg azt is, hogy a törlesztőrészek mértékének változása hogyan és miként következhet be. Ezen nyilatkozatnak az aláírását a peres felek nem vitatták, ezen nyilatkozatnak az ismeretében, összevetve a kölcsönszerződés egyedi és általános szerződési feltételeiben foglalt részekkel, egyértelművé kellett, hogy váljék, hogy az árfolyamkockázatot a kedvezőbb kamatmérték ellenében korlátozás nélkül nekik kell viselniük. A felpereseket terhelte a Pp.3.§ (3) és (4) bekezdése alapján annak bizonyítása, hogy a szerződésben foglaltakkal ellentétes, illetve nem valós, nem világos, nem egyértelmű tájékoztatást kaptak az I. rendű alperestől, e kötelezettségüket nem teljesítették. Ezért a vizsgált kikötés tisztességtelensége nem volt megállapítható. Tekintettel arra, hogy a kölcsönszerződés érvénytelenségét megállapítani nem lehetett, az engedményezés ebből az okból való érvénytelensége megállapítása iránti kereset is alaptalan volt.

Az ítélet ellen a felperesek fellebbeztek, elsődlegesen annak megváltoztatását és keresetük teljesítését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérték. A kölcsönszerződés érvénytelenségét fellebbezésükben arra alapították, az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztató nem volt megfelelő, nem tartalmazta, hogy annak nincs felső határa és az árfolyam a futamidőn belül valóságosan is megemelkedhet. Ennek alapján a fogyasztó számára nem volt világosan és egyértelműen levonható az a következtetés, hogy az árfolyam változása nem elhanyagolható kockázatot jelent és nem elhanyagolható mértékben növelheti a törlesztőrészeket. Hivatkoztak arra is, a kockázatteltérő nyilatkozatot valószínűsíthetően a többi okirattal, így a kölcsönszerződéssel egyidejűleg írták alá, ezért annak külön áttanulmányozására, értelmezésére nem volt módjuk. Fenntartotta, hogy az ügyintézőktől a szerződéskötés során szóban olyan tájékoztatást kapott, hogy ezt a kölcsönt kell felvenni, mert ez a legjobb és az árfolyamkockázat folytán pár ezer forintos eltérésről beszéltek, ami miatt alappal gondolhatták úgy, hogy az árfolyamkockázat csak elhanyagolható mértékben fogja növelni a törlesztőrészeiket. Utaltak arra is, az időmúlás okán az írásbeli tájékoztatástól eltérő tartalmú szóbeli tájékoztatás megtörténtét nem lehet igazolni semmilyen objektív adattal. Azt, hogy az árfolyamkockázatról történt tájékoztatás nem volt megfelelő, alátámasztja az Európai Unió Bírósága C-51/17. számú ítélete is.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték, annak helyes indokaira utaltak.

A fellebbezés nem megalapozott.

A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését is kérték, de erre vonatkozó indokokat egyáltalán nem terjesztettek elő, ilyet a másodfokú bíróság sem észlelt, ezért a fellebbezést érdemben bírálta el.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a másodfokú bíróság az abból levont jogi következtetéssel és a fellebbezéssel támadott érdemi döntéssel egyetértett, ezért az elsőfokú ítélet helytálló jogi indokait a fellebbezésben foglaltakra tekintettel csupán kiegészíti a következőkkel.

A felperesek iratellenesen kifogásolták annak megállapítását, hogy a kockázatfeltáró nyilatkozatot a kölcsönszerződés megkötése előtt, 2007. augusztus 31-én írták alá. E körben az I. rendű alperes bizonyítási kötelezettségét a kockázatfeltáró nyilatkozatot tartalmazó hiteligénylő lap csatolásával teljesítette, amelyet a felperesek 2007. augusztus 31-i keltezéssel aláírtak. Utal a másodfokú bíróság arra, amennyiben be is igazolódott volna, hogy ez a keltezés elírást tartalmaz, az okirat akkor is igazolja, az árfolyamkockázatról való tájékoztatást a felperesek a szerződés megkötése előtti időben aláírták, azt ugyanis a kölcsön igénylése tartalmazta, ami az ügynöktől a I. rendű alperes neve hitelcentrumába a rajta lévő bélyegző szerint 2007. december 10-én érkezett. Az Európai Unió Bírósága C-26/13. számú ítéletének 70. pontjából is kitűnik, a fogyasztónak a szerződési feltételekről és a szerződéskötés következményeiről a szerződés megkötése előtt olyan időben kell tájékoztatást nyújtani, hogy eldönthesse, szándékában áll-e a feltételeket elfogadva az eladóval vagy a szolgáltatóval szerződéses kapcsolatba lépni, ezért az sem kifogásolható, ha az árfolyamkockázatról való tájékoztatást tartalmazó okirat aláírásra a szerződéskötéssel egyidejűleg kerül sor, amennyiben azt a fogyasztó a szerződés aláírását megelőzően áttanulmányozhatta.

A felperesek az írásba foglalt kockázatfeltáró nyilatkozat tartalmát is alaptalanul kifogásolták. Az abban foglalt tájékoztatás ugyanis kiterjedt az árfolyamváltozás gazdasági következményeire is, nevezetesen, hogy a forint romlása esetén a törlesztőrészlet emelkedik, míg a forint erősödése esetén a törlesztőrészlet csökken. Az Európai Unió Bíróságának számos döntése foglalkozik azzal, hogy a fogyasztónak nyújtott tájékoztatás, különösen a devizakockázatról szóló, mely esetekben minősül világosnak és érthetőnek, és ezekkel összhangban alkotta meg a Kúria 6/2013. számú Polgári Jogegységi Határozat 3. pontját és a 2/2014. számú Polgári Jogegységi Határozatot. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az ezekben írt, a bíróságokra nézve kötelező szempontokat a később született Európai Uniói döntések sem írták felül, azok a jogegységi határozatokban foglaltaktól eltérő előírásokat nem tartalmaznak.

Ezért az Európai Unió Bíróságának C-51/17. számú ítéletéből kitűnő ítélkezési gyakorlata szerint a pénzügyi intézmény tájékoztatásának az árfolyamváltozás lehetőségére kellett kiterjednie, és arra, hogy annak milyen hatása van a törlesztőrészletekre, azonban nem terjedhetett ki az árfolyamváltozás mértékére. Nem megfelelő a tájékoztatás akkor, ha az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy az őt csak korlátozott mértékben terheli. A felperesek által aláírt kockázatfeltáró nyilatkozat ezen követelményeknek azonban egyértelműen megfelel. A 8. pontjában szerepel, hogy a devizakölcsön kamatlába jelenleg alacsonyabb, mint a forint kölcsönöké, azonban olyan jellemzőkkel rendelkezik, amelyek további költségeket és kockázatokat jelenthetnek, ilyen a vételi és eladási árfolyam különbözetén túl a törlesztőrészletek mértékének változása is. E

tájékoztatásból kiderül az árfolyamváltozás lehetősége és az is, hogy a törlesztőrészek forintban fizetendő ellenértéke növekedhet, valamint, hogy ezt a növekedést teljes egészében az ügyfél viseli. Ez alapján a felperesek nem juthattak arra a következtetésre, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy korlátozott lenne.

Rámutat az ítélet, hogy az Európai Unió Bíróságának C-227/18. számú ítélete alapján a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13. EGK Irányelv 4. cikk (2) bekezdésében és (5) bekezdésében foglalt világos és érthető megfogalmazás követelményének megfelel az a szerződés, amely akként terheli a fogyasztóra az árfolyamkockázatot, hogy kifejezetten nem figyelmezteti arra, hogy az árfolyamváltozásnak nincs felső határa, ha a fogyasztót nem csupán arról a lehetőségről tájékoztatták, hogy azon devizának az árfolyama, amelyben a kölcsönszerződést megkötötték, emelkedhet vagy csökkenhet, hanem átláthatóan feltünteti azon mechanizmusok konkrét működését, mely a fogyasztóra telepíti az árfolyamkockázatot, mindezen feltételek ismeretében a szokásosan tájékozott észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó pontos és érthető szempontok alapján értékelheti a szerződésből eredően őt ért gazdasági következményeket. E feltételeknek a felek közötti kölcsönszerződés akkor is megfelelt, ha a kockázatteljesítő nyilatkozat kifejezetten nem tartalmazta azt, hogy az árfolyamváltozásnak nincs felső határa, mert nem tartalmazott az árfolyamkockázat korlátozott voltára, maximális mértékére vonatkozó valótlán tájékoztatást.

Azt, hogy a felperesek számára a pénzügyi intézmény által nyújtott tájékoztatásból felismerhető volt, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül kizárólag őket terheli, alátámasztja a közjegyző által közokiratba foglalt, a kölcsönszerződés megkötését követő negyedik napon tett egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatuk, amely tartalmazta, hogy tudomásul vették, a kölcsön igénybevételevel együtt járó, az árfolyamváltozásokból eredő kockázatot teljes mértékben maguk viselik.

Mivel az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződési kikötés az 1959. évi Ptk.209.§ (1) bekezdése szerint olyan fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalta szerződési feltétel volt, amelynek tisztességtelensége a 209.§ (4) bekezdése és a 2/2014. Polgári Jogegységi Határozat szerinti keretek között abban a vonatkozásban volt vizsgálható, hogy világos és érthető rendelkezés-e, az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződési feltétel nem minősült tisztességtelenné, és ebből adódóan a perbeli kölcsönszerződés nem érvénytelen. A fentiek alapján megfelelt ugyanis a világos és érthető megfogalmazása és az átláthatóság elvének a támadott szerződési feltétel, alkalmas volt arra, hogy a felperesek a kockázat ismeretében, annak gazdasági következményeit - a fizetési teher növekedésének kockázata - megértve döntsének a szerződés megkötéséről.

A felperesek az engedményezési szerződés érvénytelenségét kizárólag arra alapították, hogy a kölcsönszerződés érvénytelen, ami a kifejtett indokok alapján nem volt megállapítható, ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor keresetüket teljes egészében elutasította.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperesek a 1952. évi Pp.78.§ (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni az alperesek részéről felmerült másodfokú perköltséget, mely a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és (6) bekezdése alapján megállapított általános forgalmi adóval növelt, a másodfokú eljárásban indokoltan kifejtett jogi képviselési tevékenység figyelembevételével leszállított ügyvédi munkadíj, a magát a másodfokú tárgyaláson is képviseltető

I. rendű alperes tekintetében 127.000 Ft, a II. rendű alperes vonatkozásában 63.500 Ft összegben. Viselik továbbá saját másodfokú költségeiket. Az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt 572.000 Ft fellebbezési illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján kötelesek az államnak megfizetni.

Pécs, 2019. szeptember 11.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács János s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró